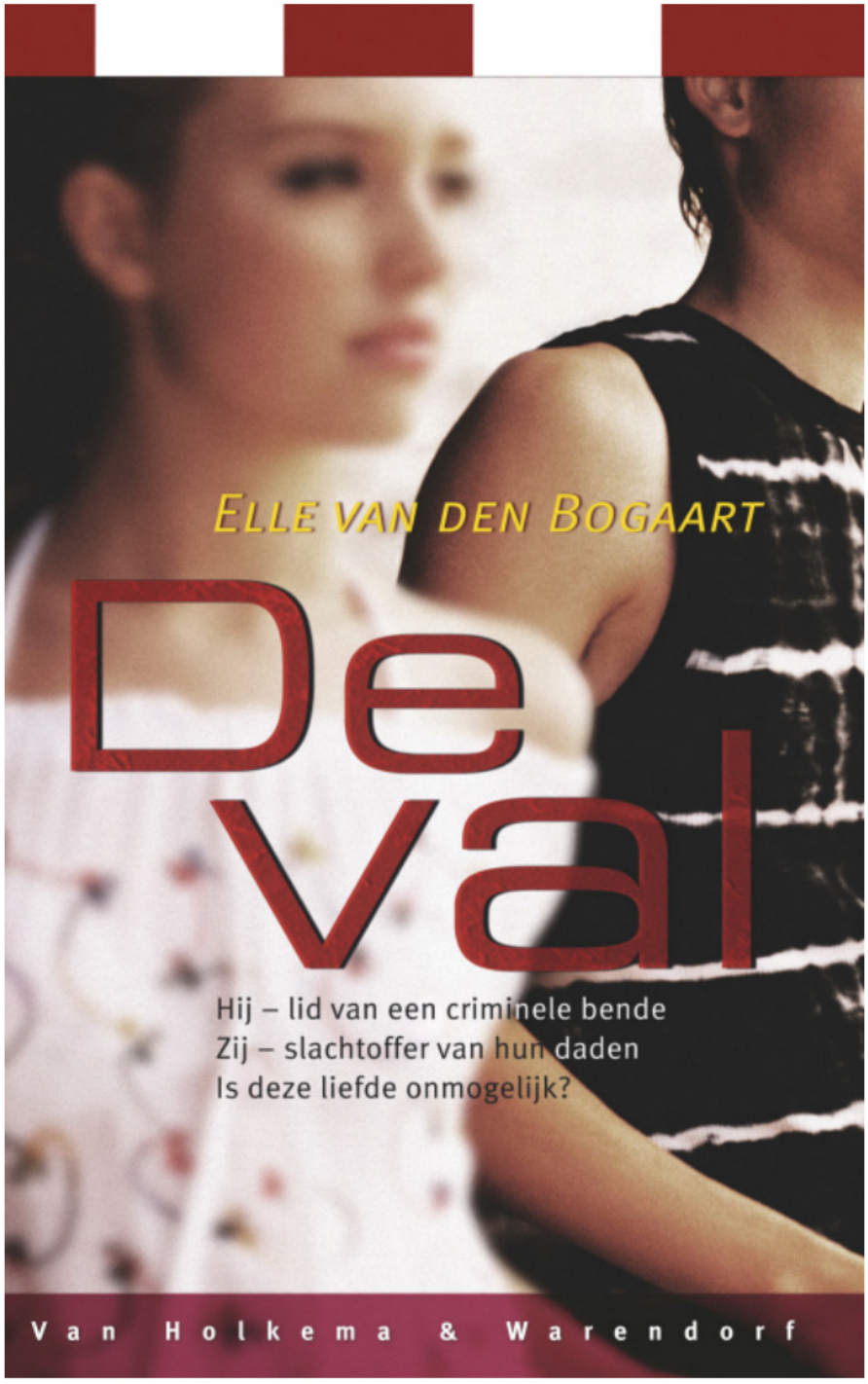

Elle van den Bogaart
De val
Hij – lid van een criminele bende
Zij – slachtoffer van hun daden
Is deze liefde onmogelijk?
Van Holkema & Warendorf

vrijdag 18 april, 15.30 uur

Laura

Alles draait. Het wordt zwart voor haar ogen.

‘Hallo, meisje… meisje… Hoe heet je? Hoor je me? Wat is er gebeurd?’
Als ze probeert te praten, komen er vreemde, kreunende geluiden uit haar mond. De afschuwelijk pijnlijke steken in haar buik maken het onmogelijk normaal te praten. Ze probeert haar hoofd te draaien, maar ze wordt door een vreemde hand tegengehouden.
‘Rustig maar, blijf rustig liggen. Er is een ambulance onderweg,’ hoort ze een vriendelijke mannenstem zeggen.
‘Mijn buik, er zit iets in mijn buik,’ kermt ze.
‘De dokters komen eraan. Stil blijven liggen. Het komt goed,’ zegt de persoon naast haar.
Er rollen tranen over haar wangen. De onbekende hand veegt ze weg.
Wat is er gebeurd? Wat zit er in mijn buik? Ga ik dood?
Als ze haar zware oogleden weer even opent, ziet ze haar rechterhand in een vreemde houding op de grond liggen.
Is dat mijn hand?
Er zijn steeds meer stemmen te horen. Ze klinken gehaast en zenuwachtig.
Pas nu beseft ze dat ze boven op haar fiets ligt en een deel van het stuur waarschijnlijk in haar buik is geboord. Als ze met haar linkerhand naar de pijnlijke plek grijpt, klinkt er een afschuwelijke kreet.
Heel even denkt ze dat de schreeuw uit haar eigen mond kwam, maar dan hoort ze iemand verderop zeggen: ‘Rustig.
Het komt goed, jongen.’
Jongen? Welke jongen?
Dan is er het geluid van meerdere sirenes.
Door het stijgende volume beseft ze dat de auto’s snel dichterbij komen.
‘Opzij, maak plaats, opzij,’ roept iemand nerveus.
Het sirenegeloei ebt weg. Omdat haar hoofd nog steeds wordt vastgehouden, kan ze niets zien, maar hoort ze dat de auto’s achter haar rug tot stilstand komen. Schuifdeuren gaan open. De donkere ogen die

plotseling voor haar gezicht verschijnen, kijken haar bezorgd aan. Het oogcontact wordt na een paar seconden verbroken door een fel licht dat in haar pupillen wordt geschenen.
‘We gaan je helpen. Heb je pijn in je hoofd?’
Ze beweegt voorzichtig haar hoofd van links naar rechts. Even later wordt er een strakke band om haar nek geklemd.
‘Een, twee, drie…’
Ze wordt opgetild en op een brancard gelegd. Dit keer weet ze zeker dat het gegil uit haar eigen mond komt. Iemand heeft haar rechterhand voorzichtig opgetild en weer naast haar been laten zakken. Haar ogen vullen zich met tranen.
‘Een buikwond, misschien een inwendige bloeding en waarschijnlijk een gebroken pols,’ hoort ze de man naast haar zeggen.
Haar lijf schudt heen en weer als de brancard naar de auto wordt gereden. Iedere schok gaat gepaard met snijdende steken in haar onderbuik.
‘Je krijgt snel een pijnstillend middel,’ zegt de persoon met de donkere ogen.
In een flits ziet ze vanuit haar ooghoeken een jongen naast haar ook op een brancard liggen. Een wildvreemde jongen die zijn hoofd naar haar toe draait en zijn arm uitsteekt. Hij raakt haar bijna aan.
‘Sorry,’ hoort ze hem kreunend zeggen. Misschien zei hij nog wel meer, maar het lawaai van de sirene die weer wordt aangezet, overstemt alle andere geluiden.
Als ze de auto is binnengeschoven, wordt er een band strak om haar arm getrokken en even later voelt ze de punt van een naald haar vel binnendringen.
‘Mijn ouders, ik moet…’
‘Stil maar, we hebben in je agenda je gegevens gevonden en je ouders zijn al gebeld,’ zegt iemand.
‘Wat is er gebeurd?’ vraagt ze.
‘We weten het niet zeker, maar het ziet ernaar uit dat er een jongen van het viaduct is gevallen. Hij is waarschijnlijk boven op jou terechtgekomen.’

vrijdag 18 april, 16.00 uur

Kuba

De knokkels van zijn hand kraken als hij tegen de deur stompt. Het raast in zijn kop. Hij schreeuwt allerlei verwensingen door de ruimte. ‘Wat een sukkel is die Spin. Straks gaat hij praten, dan zijn we goed nat en verkloot hij alles. Vanaf het begin heb ik getwijfeld aan die gast. Een kleuter kan beter zijn evenwicht bewaren. Zo meteen is hij ook nog vergeten zijn valse identiteitskaart te gebruiken.’
Hij slaat met zijn aansteker de dop van een bierfles en giet de helft van de inhoud in zijn mond. Langzaam veegt hij met de rug van zijn hand over zijn lippen. ‘Wat een watje. Hij schrikt al als hij zijn naam hoort roepen.’
‘Hij is wel afgevoerd met een ambulance en dat meisje was er echt beroerd aan toe. Je hebt geluk dat Scooter er niet bij was,’ zegt Sproet, terwijl hij het klepje van zijn mobiel dwangmatig open- en dichtduwt.
Kuba draait zich langzaam om en roept niet al te vriendelijk: ‘Ik heb hem niet gedwongen op de rand te gaan staan. Het was zijn eigen voorstel.’
‘Je h-h-hebt hem wel b-b-behoorlijk laten schrikken en je w-w-weet dat hij hoogtevrees heeft.’ Het is Tis de stotteraar die het waagt hem uit te dagen.
Tis moet opletten, anders kan hij een knal tegen zijn stotterkop krijgen. Kuba neemt nog een slok en gooit daarna de lege fles op het bierkrat. Langzaam loopt hij naar Tis en legt beide handen op de schouders van zijn maat. ‘Je wilt toch niet zeggen dat ik v-v-verantwoordelijk ben voor Spin zijn z-z-zwakke momenten?’ vraagt hij, en er verschijnt een gemeen lachje op zijn gezicht.
Tis kijkt naar de grond en zwijgt.
‘Nou?’
Geen reactie.
‘Nou?’
‘Oké, oké, het is n-n-niet jouw schuld.’
Kuba trekt de klep van zijn pet naar beneden en laat zich op de afgesleten leren bank vallen die in de hoek van de schuur staat.

Sproet waagt het om bij hem in de buurt te komen staan en vraagt: ‘Kuba, ga je Spin bellen?’
‘Later,’ is zijn enige antwoord.
Iedereen zwijgt.
Natuurlijk houden ze hun kop als ik dat wil.
Spin is uit vrije wil op het viaduct geklommen. Het was een mooie kans om wat ervaring op te doen. Maar of hij nu in kan schatten waar en wanneer de stenen terechtkomen? Volgens mij heeft een steen iets meer snelheid dan een mens. Hij krijgt nog wel een kans om te oefenen voordat het zover is.
Sinds de komst van het asielzoekerscentrum door wethouder De Koning officieel bekend is gemaakt, kan Kuba nergens anders meer aan denken en spoken de meest geweldige ideeën door zijn hoofd om het hele plan te dwarsbomen.
Dat ze al bijna klaar zijn met het renoveren van het leegstaande klooster voor die zwarte profiteurs, zal ze binnenkort berouwen.
Hij had de anderen duidelijk gemaakt dat het hun plicht is het dorp te beschermen voor de zwarte invasie. Eén voor één hadden ze gezworen in totale geheimhouding mee te werken aan actie Zwart.
De meesten van hen hebben ook een bloedhekel aan buitenlanders, maar hun toezegging was meer een kwestie van respect voor hem. En terecht: wie zorgt ervoor dat de jongens voldoende geld hebben om te chillen? Wie biedt hen bescherming? Juist ja, ik: Kuba van Dam.
Voor zover Kuba had kunnen inschatten zouden de auto’s met daarin de wethouder en andere zogenaamd belangrijke personen op de dag van de opening rond elf uur onder het viaduct door rijden, als ze in colonne van het stadhuis naar het centrum gingen. Als het voor die tijd niet lukt om iedereen in het dorp ervan te overtuigen dat die criminele buitenlanders een gevaar vormen voor hun dorp, zullen ze de opening op andere manieren proberen te verstoren. Stenen gooien vanaf het viaduct was een van de geplande acties.
Maar of we daarmee de komst van het centrum tegen kunnen houden? Het is wel zo slim om de anderen te laten denken dat dit dé juiste manier is, dan kan ik ondertussen werken aan een beter plan. Ze moesten eens weten wat er nog allemaal in mijn kop zit.
Spin was zeker vier meter naar beneden gevallen.
Sproet was de eerste die over de rand had gekeken. Hij had zich na een paar seconden omgedraaid en met een lijkwit gezicht geroepen: ‘Wegwezen hier.’
Niemand had nog iets gezegd. Ook niet toen Kuba hen had gedwongen via een omweg naar de schuur te rijden.

Een paar weken geleden had Scooter zijn broertje Spin voor het eerst meegenomen en aan hem voorgesteld. Nerveus hadden ze het antwoord van hun leider afgewacht.
Hij weet nog precies wat hij tegen Spin had gezegd: ‘Broertje, krijg je niets te eten thuis? Je hebt mazzel dat we nog wel iemand kunnen gebruiken die door gaten en kieren kan kruipen. Je mag je de komende weken bewijzen.’
Een van de bewijzen had Babyspin een uur geleden proberen te leveren.
De sukkel.
De boerende ringtone van zijn mobiel trekt zijn aandacht. Het is Scooter.
‘Hoe haal je het in je hoofd om mijn broertje zo uit te dagen?’ wordt er aan de andere kant van de lijn geschreeuwd.
‘Het was zijn eigen voorstel, vriend,’ probeert hij zo rustig mogelijk te antwoorden.
‘En nu? Lachen dat hij in het ziekenhuis ligt?’
‘Natuurlijk niet, wij balen er ook van.’
‘Ja, dat zal vast wel. Ik heb jou nog nooit medelijden met iemand zien hebben.’
‘Echt wel. Wat zeggen de artsen?’
‘Zijn voet heeft een flinke klap gehad. Hij heeft behoorlijk veel schaafwonden en een lichte hersenschudding.’
‘Pfoe, dan heeft hij nog mazzel gehad. Dus het komt goed?’
‘Gelukkig voor jou wel. Ik had het je nooit vergeven als hij…’
‘Hij gaat toch niet praten, dat broertje van je? Hij had hopelijk nog wel het bewustzijn om niet zijn eigen naam te noemen?’
‘Ik weet niet of hij zijn mond houdt en of hij zijn eigen…’
‘Dan zorg jij daar maar voor.’
‘Ja, ja, en hoe moet ik dat doen?’
‘Hou hem gewoon goed in de gaten en beloof hem iets, maakt niet uit wat. Het is jouw verantwoordelijkheid. Hoe zit het trouwens met die meid?’
‘Ze ligt bij hem op de gang.’
‘Shit… Spin moet bij haar uit de buurt blijven. Als ze hem gaat vragen wat hij daar deed, zijn we erbij.’
‘Moet ik soms zijn kamer barricaderen of die meid vastbinden?’
‘Het is jouw broertje. Jij wilde hem erbij hebben, dus jij zorgt dat hij zijn mond houdt.’
Scooter verbreekt de verbinding.
Kuba haalt zijn neus luidruchtig op en gooit zijn mobiel naast zich op

de bank.
‘Spin redt het wel, hij heeft een gekneusde enkel en wat schaafwonden. Hij mag waarschijnlijk morgen naar huis. Scooter is bij hem en gaat ervoor zorgen dat hij zijn mond houdt,’ zegt hij tegen zijn maten, die heel goed beseffen dat ze beter hun mond kunnen houden.
‘En die meid?’ vraagt Sproet.
‘Die is oké. Misschien is ze wel blij dat er iemand op haar is gevallen,’ zegt Kuba met een cynisch lachje.

vrijdag 18 april, 16.15 uur

Laura

De arts die in de ambulance had gezeten, staat naast haar in de kale witte onderzoekskamer van het ziekenhuis. Hij schijnt voor de tweede keer met een fel lampje in haar ogen.
‘Ik ga heel voorzichtig de halskraag van je nek halen. Probeer rustig te blijven liggen,’ zegt hij.
Een verpleegster helpt hem.
‘Laura, beweeg je hoofd eens langzaam van links naar rechts en vertel me of het pijn doet.’
Ze probeert het voorzichtig en herhaalt de beweging om aan te geven dat het meevalt.
‘Goed, dan ga ik even naar je buik kijken.’
Hij klopt een paar keer op zijn vingers die hij naast de wond op haar buik heeft gelegd.
‘Au, dat doet pijn,’ zegt ze kreunend.
‘We gaan een echo van je buik maken. Mag ik nog even naar je pols kijken?’
De deur wordt met veel lawaai opengegooid. Haar ouders stormen de kamer binnen en duwen de verpleegster opzij.
‘Ach, meisje toch, wat zie je eruit. Heb je veel pijn? Het komt toch wel goed?’ vraagt haar moeder.
De stem van de arts is ernstig, zelfs geïrriteerd als hij zegt:
‘Mevrouw, zou u me even mijn werk willen laten doen? Ik snap uw bezorgdheid en zal u zo meteen op de hoogte brengen.’
‘Ik wil nu weten welke idioot dit heeft veroorzaakt. Als ik die gast onder ogen krijg, dan… Hoe ernstig is het?’ roept haar vader en hij loopt voor de dokter langs naar haar bed. De arm van haar vader stoot onhandig tegen haar pijnlijke pols als hij zich over haar heen buigt.
Haar vader schrikt niet snel, maar hij springt achteruit als ze het uitgilt van pijn.
De arts schudt zijn hoofd en knikt naar de verpleegster, die beide ouders op een vriendelijke, maar dwingende manier een stukje bij het bed vandaan loodst.

‘Daar gaat haar turnkampioenschap. Het hele jaar heeft ze zich uit de naad getraind en dan valt er een of andere onbenul op haar,’ hoort ze haar vader geïrriteerd zeggen.
Hoe kan hij nu aan turnen denken?
De arts doet alsof hij haar vader niet heeft gehoord en tilt heel voorzichtig haar hand op.
‘Aaah.’
‘Sorry. We gaan een foto laten maken, ik ben bang dat hij gebroken is.’
‘Hebt u enig idee hoe lang ze in het ziekenhuis moet blijven? We hebben namelijk een vakantie gepland over twee weken. U moest eens weten hoe belangrijk dat voor mij en mijn vrouw is. En natuurlijk voor onze dochters.’
Hij zal eens een keer niet aan zichzelf denken.
‘Als u even plaatsneemt in de wachtkamer, dan kom ik u na de echo en foto’s precies vertellen wat er aan de hand is,’ zegt de arts en hij begint Laura’s bed naar de deur te rijden.
‘Ja, maar ik heb het recht om te weten…’ roept haar vader en ze ziet nog net zijn verontwaardigde gezicht voordat de deur met een klap dichtvalt.
Even later staan ze zonder haar ouders in de lift.
‘Tweede verdieping,’ zegt de arts en heel even knikt hij bemoedigend in haar richting. ‘We gaan ervoor zorgen dat je straks nergens meer last van hebt.’
‘Ook niet van mijn ouders?’ zegt ze kreunend.

Drie uur later ligt ze een kale ziekenhuiskamer en probeert ze haar hand die in het gips zit, voorzichtig op te tillen. Het voelt vreemd, maar de pijn is gelukkig een stuk minder.
‘Geen ernstig letsel,’ had de arts een paar minuten geleden geruststellend gezegd. ‘Je hebt een gebroken pols en er zit vocht in je buikholte. We hebben de wond keurig dichtgemaakt. Er waren tien hechtingen voor nodig. Die zitten ter hoogte van je navel. Het stuur, waarvan we vernomen hebben dat de handvatten ontbraken, heeft gelukkig geen vitale organen geraakt.
Waarschijnlijk heb je ook een lichte hersenschudding, maar als je rustig blijft liggen zul je daar weinig last van hebben. Je hebt geluk gehad.’
Geluk gehad? Hoezo?
Ze buigt haar benen om overeind te komen, maar het lijkt alsof ze er geen gevoel in heeft.
Het lukt haar niet om te gaan zitten. Ze hadden haar gewaarschuwd dat

het niet vreemd zou zijn als ze door de klap moeite zou hebben met lopen, omdat haar spieren waarschijnlijk ook erg geschrokken waren.
Is dit echt normaal?
Haar ouders waren tien minuten geleden vertrokken. Ze hadden het excuus dat ze het hele gebeuren per se persoonlijk aan Mirte wilden vertellen, die nog van niets wist.
Bij het afscheid had haar moeder zich nog een keer verontschuldigd voor hun snelle vertrek. 'Sorry, meisje, maar omdat Mirte voor een belangrijk tentamen staat, moeten we dit heel voorzichtig en zorgvuldig doen. Ze kan nu geen stress gebruiken. Daarbij moet papa ook nog even naar kantoor, anders lopen de bestellingen mis.'
Ach, mijn zwakke zusje. Grote kans dat ze weer gaat hyperventileren, als ze hoort wat er is gebeurd. Sinds een paar jaar krijgt ze geen lucht meer als ze onder druk komt te staan of met iets spannends geconfronteerd wordt.
En wat papa betreft: kan hij zelf niet meer praten? Van mij mag hij naar zijn kantoor gaan, hoor. Het is toch al eeuwen zo dat mama alles in haar eentje moet opknappen? Het valt me mee dat hij tijd kon vrijmaken om naar het ziekenhuis te komen.
Sinds haar vader naast zijn fabriek in Den Bosch een tweede meubelfabriek in het dorp heeft geopend, woont hij zowat op zijn kantoor. De druk heeft een andere vader van hem gemaakt: prikkelbaarder en veeleisender. Het afgelopen jaar heeft hij naast het zakelijke succes heel veel kritiek moeten incasseren. Er waren mensen die het hem zeer kwalijk namen dat hij een groot aantal buitenlanders aan werk had geholpen. Er werd zelfs gezegd dat hij een uitbuiter was, omdat hij de allochtonen minder zou betalen.
Ik ben het vaak niet met hem eens, maar ik geloof niet dat hij mensen misbruikt.
Hij beweerde altijd dat hij in eerste instantie de Nederlanders aan een baan wilde helpen, maar dat hij daarnaast buitenlanders een kans wilde geven om in Nederland een beter bestaan op te bouwen. Om iedereen te overtuigen van zijn goede bedoelingen was hij nu een van de hoofdsponsors van het nieuwe asielzoekerscentrum.
Steeds weer verschijnen er beelden van het ongeluk in haar hoofd. Van de vreemde mensen die om haar heen stonden, haar pols, het stuur in haar buik, de ziekenauto, de jongen. Dan realiseert ze zich plotseling dat er een pakje sigaretten in haar jas zat. Haar ouders hadden haar kleren na het bezoek mee naar huis genomen.
Shit, als ze dat vinden!
Haar mobiel gaat.

Met uiterste inspanning opent ze de la, pakt haar mobiel met haar linkerhand en zegt zacht haar naam.
‘Met Mirte. Hoe is het?’
Dat is snel. Ze heeft de klap dus overleefd.
‘Gaat wel.’
‘Ik schrok me rot,’ zegt Mirte. ‘Hoe lang moet je blijven?’
‘Dat weet ik nog niet.’
‘Hopelijk ben je snel weer opgeknapt, dan kun je mee op vakantie.’
Dan kunnen wij op vakantie, zal ze bedoelen.
‘Lau, ik kan vanavond niet komen. Ik heb morgen een heel belangrijk tentamen. Papa vindt het verstandiger als ik nu even doorwerk.’
Ze hoort haar zus nog iets zeggen, maar het gaat langs haar heen.
Wat heb ik aan mijn zogenaamde liefdevolle, bezorgde familie? Ze hebben helemaal geen tijd voor mij.

vrijdag 18 april, 17.00 uur

Spin

Van de artsen had hij te horen gekregen dat zijn enkelbanden ernstig opgerekt waren en dat zijn enkelgewricht een flinke klap had gekregen. Daarnaast hadden ze een hersenschudding geconstateerd. Zijn voet was strak ingetapet. ‘Je zult voorlopig op krukken moeten lopen en heel rustig aan moeten doen,’ hadden ze hem geadviseerd.
Een zuster had hem daarna verteld dat iemand van de politie hem morgenvroeg zou komen verhoren.
Wat vertel ik die lui?
Dezelfde zuster had ook laten vallen dat het meisje twee kamers verderop ligt.
Zal ik naar haar toe gaan? Ik moet haar mijn excuses aanbieden. Het bezoekuur is al afgelopen. Nu is ze misschien wel alleen.
Hij laat zich uit het bed glijden. Zijn enkel doet enorm veel pijn en het lopen op de krukken is een ramp.
Wat moet ik haar zeggen? Ze haat me.
Hij twijfelt en ziet haar gezicht weer voor zich. Zelfs haar pijnkreet toen hij boven op haar viel, kan hij zich nog precies herinneren.
Ik moet het gewoon doen.
Het valt niet mee om hinkend met een van zijn krukken de deur open te maken. Hij stoot zijn zwaar gekneusde enkel tegen de deurpost en bijt in een reflex zo hard op zijn lip dat het bloedt.
In de gang is het stil. Hij verzamelt alle moed die hij in zich heeft en zet zijn krukken onhandig vooruit.
Twee deuren verder blijft hij staan en leest op het bordje:
LAURA VAN RAVENSBURGER.
In gedachten herhaalt hij de naam.
Zijn keel is droog en zijn hand trilt als hij de klink naar beneden beweegt en de deur met zijn knie openduwt.
Ze ligt met haar rug naar hem toe.
Even twijfelt hij of hij wel naar binnen moet gaan, maar dan draait ze zich met duidelijk veel inspanning om. Ze zegt niets, kijkt hem alleen maar aan met haar grote blauwe ogen. Er zit een pleister op haar

rechterwenkbrauw.
‘Hallo… Ik ben de jongen die… Het spijt me… Gaat het?’ vraagt hij onzeker.
Ze heft haar schouders een ogenblik op.
‘Het was echt niet mijn bedoeling om je pijn te doen.’
Hij zet beide krukken onzeker een stukje vooruit en maakt een klein sprongetje.
‘Wie ben je? Wat kom je hier doen?’ vraagt ze. Er klinkt angst in haar stem.
‘Je hoeft niet bang te zijn. Ik… ik wilde gewoon even… Ik ben Tycho, maar iedereen noemt me Spin.’
Haar verbaasde blik maakt hem nog nerveuzer.
‘Heb je pijn?’ is de enige vraag die hem na een tiental seconden te binnen schiet.
‘Valt nu wel mee. Ik heb pijnstillers gekregen,’ antwoordt ze.
Hij knikt en zet zijn krukken weer een stukje in haar richting. Op het moment dat hij bijna bij haar bed is, gaat zijn telefoon. Het stomme geluid van een huilende baby, dat zijn broer als ringtone heeft ingesteld, dendert door de kamer. Hij haalt de mobiel uit de zak van zijn geleende pyjamabroek. Het is Kuba.
Wat moet hij nu weer van me?
‘Ja?’
‘Hallo, vriend, wanneer mag je naar huis?’ vraagt Kuba joviaal.
‘Morgenmiddag.’
‘Is de politie al geweest?’
‘Nee, morgenvroeg.’
‘Je gaat absoluut niets zeggen over onze plannen. Heb je je naam genoemd?’
‘Nee, natuurlijk niet.’
‘En? Wat ga je ze dan vertellen?’
‘Gewoon dat ik gevallen ben.’
‘Je was alleen. Je zegt dat je je aansteker over de rand liet vallen en dat hij nog op het richeltje lag. Je wilde hem pakken, maar toen…’
‘Ja, ja, goed.’
‘Herhaal het.’
‘Dat kan ik op dit moment niet.’
‘Herhaal het.’
‘Goed, goed. Ik ben gevallen toen ik iets op wilde rapen. Ik was alleen.’
‘Heel goed, jongen. Geen woord over actie Zwart. Hou je taai.’
Hij drukt op het rode knopje en bergt zijn mobiel op.

Eikel. Hij knijpt hem natuurlijk. Stel dat ik ga praten? Ja, wat dan? Waarschijnlijk vermoordt hij me.
'Sorry,' mompelt hij.
Hij durft haar niet aan te kijken.
'Vertel je me nog wat er gebeurd is?' vraagt ze.
'Ik ben van het viaduct gevallen. Ik leunde over de railing en toen ik een sigaret wilde aansteken, viel mijn aansteker. Hij lag nog op het randje. Toen ik hem wilde pakken, verloor ik mijn evenwicht en ben ik gevallen. Op jou dus.'
Ze zegt niets.
Ze gelooft me niet. Shit, ze weet het. Natuurlijk weet ze het. Ze heeft alles gehoord. Ik moet iets doen, iets zeggen.
'Wil je wat drinken of zo?' vraagt hij onzeker, met een blik op het flesje water op haar nachtkastje.
Ze schudt haar hoofd.